Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 21ης Ιουλίου 2020*

«Διαδικασία – Καθορισμός των δικαστικών εξόδων – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-334/18 DEP,

Bodegas Altún, SL, με έδρα το Baños de Ebro (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους I. Temiño Ceniceros και J. Oria Sousa-Montes, δικηγόρους,

αιτούσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από την S. Palmero Cabezas και τον H. O'Neill,

καθού,

αντίδικος ενώπιον του τμήματος προσφυγών του EUIPO, παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Codorníu, SA, με έδρα το Esplugues de Llobregat (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Ceballos Rodríguez και E. Stoyanov Edissonov, δικηγόρους,

με αντικείμενο αίτηση καθορισμού των εξόδων που πρέπει να αποδώσει η παρεμβαίνουσα στην αιτούσα κατόπιν της αποφάσεως της 27ης Ιουνίου 2019, Bodegas Altún κατά EUIPO – Codorníu (ANA DE ALTUN) (T-334/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:451),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. Spielmann (εισηγητή), πρόεδρο, U. Öberg και R. Mastroianni, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

1 Στις 31 Μαΐου 2013, η αιτούσα, Bodegas Altún, SL, κατέθεσε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενώπιον του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)]. Την 1η Οκτωβρίου 2013, η παρεμβαίνουσα, Codorníu, SA, άσκησε ανακοπή, δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρου 46 του κανονισμού 2017/1001), κατά της καταχωρίσεως του ζητηθέντος σήματος. Στις 28 Νοεμβρίου 2014, το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και του προγενέστερου σήματος. Στις 22 Ιανουαρίου 2015, η αιτούσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001), κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Με απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2015, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του EUIPO ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών.

2 Η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή περί ακυρώσεως της αποφάσεως του δεύτερου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 9ης Δεκεμβρίου 2015 ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Με την απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2017, Codorníu κατά EUIPO – Bodegas Altún (ANA DE ALTUN) (T-86/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:627), το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε την προσφυγή, ακύρωσε την απόφαση του τμήματος προσφυγών και υποχρέωσε το EUIPO και την αιτούσα να φέρουν έκαστος τα δικαστικά έξοδά του καθώς και το ήμισυ των εξόδων της παρεμβαίνουσας.

3 Κατόπιν της αποφάσεως της 18ης Σεπτεμβρίου 2017, ANA DE ALTUN (T-86/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:627), η ανακοπή παραπέμφθηκε ενώπιον του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, το οποίο, με απόφαση της 14ης Μαρτίου 2018 έκρινε ότι, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, η ανακοπή έπρεπε να εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 2017/1001 και απέρριψε την προσφυγή της αιτούσας.

4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 31 Μαΐου 2018, η αιτούσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO, της 14ης Μαρτίου 2018.

5 Με την απόφαση της 27ης Ιουνίου 2019, Bodegas Altún κατά EUIPO – Codorníu (ANA DE ALTUN) (T-334/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:451), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 14ης Μαρτίου 2018 και υποχρέωσε το EUIPO και την παρεμβαίνουσα να φέρουν έκαστος τα δικαστικά έξοδά του καθώς και το ήμισυ των εξόδων της αιτούσας.

6 Η αιτούσα επισημαίνει ότι επιχείρησε να επιτύχει με φιλικό διακανονισμό να της αποδοθούν από την παρεμβαίνουσα τα έξοδα που σχετίζονται με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 27ης Ιουνίου 2019, ANA DE ALTUN (T-334/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:451), χωρίς να μπορέσει να καταλήξει σε συμφωνία.

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Δεκεμβρίου 2019, η αιτούσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων, με την οποία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει την αίτηση παραδεκτή και να καθορίσει το ποσό των δυνάμενων να

αναζητηθούν δικαστικών εξόδων που οφείλουν να καταβάλουν οι ηττηθέντες διάδικοι στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 27ης Ιουνίου 2019, ANA DE ALTUN (T-334/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:451).

8 Το EUIPO υπέβαλε τις παρατηρήσεις του επί της αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων της αιτούσας στις 18 Φεβρουαρίου 2020. Αμφισβητεί ότι η αιτούσα ήλθε σε επαφή μαζί του για την απόδοση των δικαστικών εξόδων και, επί της ουσίας, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να καθορίσει σε 6 000 ευρώ το συνολικό ποσό των δυνάμενων να αναζητηθούν εξόδων που οφείλει να αποδώσει κατ' ισομοιρία με την παρεμβαίνουσα.

9 Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 20 Φεβρουαρίου 2020. Θέτει εν αμφιβόλω το παραδεκτό της αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων της αιτούσας λόγω μη αμφισβητήσεως, υπό την έννοια του άρθρου 170 του Κανονισμού Διαδικασίας. Υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, η διαφορά μεταξύ των διαδίκων εξακολουθεί να εκκρεμεί και ότι δεν ενδείκνυται ο μερικός καθορισμός των εξόδων. Ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων και να καταδικάσει την αιτούσα στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας. Επικουρικώς, η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να προσδιορίσει και τα δικαστικά έξοδα στα οποία αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2017, ANA DE ALTUN (T-86/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:627).

10 Η αιτούσα υπέβαλε στις 6 Μαρτίου 2020 παρατηρήσεις επί των παρατηρήσεων του EUIPO και της παρεμβαίνουσας, τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να μην περιλάβει στη δικογραφία.

Σκεπτικό

11 Κατά το άρθρο 170 του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση αμφισβητήσεως σχετικά με τα έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν, το Γενικό Δικαστήριο αποφαίνεται με διάταξη μη υποκείμενη σε ένδικο μέσο επί της αιτήσεως του ενδιαφερομένου διαδίκου, αφού παράσχει στον διάδικο τον οποίον αφορά η αίτηση τη δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του.

12 Από τη διάταξη αυτή απορρέει η ανάγκη να εξεταστεί, εν προκειμένω, το ζήτημα αν υπήρξε αμφισβήτηση σχετικά με τα δυνάμενα να αναζητηθούν έξοδα πριν από την κατάθεση της αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων [διάταξη της 24ης Ιανουαρίου 2017, Natorski και Pokrywa κατά EUIPO – PIS Opakowania (Τμήμα θύρας), T-251/14 DEP, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:39, σκέψη 13].

13 Πρώτον, όπως υπογραμμίζει το EUIPO, από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι η αιτούσα επικοινώνησε μαζί του με σκοπό την απόδοση των δικαστικών εξόδων και ότι, ως εκ τούτου, υπήρξε αμφισβήτηση από το EUIPO σχετικά με τα έξοδα που μπορούν να αναζητηθούν.

14 Επομένως, αρκεί η διαπίστωση ότι, ελλείψει αμφισβητήσεως μεταξύ της αιτούσας και του EUIPO όσον αφορά το ύψος των δυνάμενων να αναζητηθούν εξόδων ή την εκκαθάρισή τους, η αίτηση της αιτούσας είναι απαράδεκτη έναντι του EUIPO.

15 Δεύτερον, η αιτούσα υποστηρίζει ότι η προσπάθειά της να επιτύχει την απόδοση των επίμαχων εξόδων από τον εκπρόσωπο της παρεμβαίνουσας με φιλικό διακανονισμό δεν ευοδώθηκε.

16 Η παρεμβαίνουσα αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως καθορισμού των δυνάμενων να αναζητηθούν δικαστικών εξόδων, δεδομένου ότι η αιτούσα δεν της ζήτησε την καταβολή των εν λόγω εξόδων.

17 Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων, πέραν του ότι δεν περιέχει ούτε τον αριθμητικό υπολογισμό του ζητούμενου ποσού, ούτε οποιοδήποτε άλλο στοιχείο σχετικό με τα εν λόγω έξοδα και απλώς παραπέμπει συναφώς σε παράρτημα, δεν μνημονεύει καμία αίτηση καταβολής των δικαστικών εξόδων η οποία να έχει αποσταλεί στην παρεμβαίνουσα.

18 Είναι βεβαίως αληθές ότι από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι η αιτούσα και η παρεμβαίνουσα προέβλεψαν φιλική και συνολική λύση της διαφοράς όσον αφορά τα επίμαχα σήματα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων.

19 Εντούτοις, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 12 ανωτέρω, πρέπει να εξακριβωθεί αν, κατά τον χρόνο της υποβολής της αιτήσεως, υπήρχε αμφισβήτηση ως προς τα δυνάμενα να αναζητηθούν έξοδα και, ειδικότερα, ως προς το ποσό ή την εκκαθάρισή τους (πρβλ. διάταξη της 9ης Νοεμβρίου 2017, Nestlé Unternehmungen Deutschland κατά Lotte, C-586/15 P-DEP, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:855, σκέψεις 9 και 10 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

20 Μολονότι καμία διάταξη του Κανονισμού Διαδικασίας δεν υποχρεώνει τον διάδικο να τεκμηριώνει τις αξιώσεις του κατά το στάδιο της επικοινωνίας που προηγείται της υποβολής αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων (πρβλ. διάταξη της 20ής Ιουνίου 2013, Marcuccio κατά Επιτροπής, T-16/09 P-DEP, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:330, σκέψη 7), εντούτοις, γεγονός παραμένει ότι, πριν από την υποβολή της αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων, πρέπει να έχει παρασχεθεί η δυνατότητα στον υπόχρεο καταβολής τους να εκφραστεί επί των δικαστικών εξόδων που ζητεί ο αιτών.

21 Εν προκειμένω, όμως, μολονότι η αιτούσα και η παρεμβαίνουσα προέβλεψαν συνολική συμφωνία φιλικού διακανονισμού για το επίμαχο σήμα, από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι το ζήτημα των δικαστικών εξόδων υποβλήθηκε στην παρεμβαίνουσα ως ζήτημα δυνάμενο να διαχωριστεί από την υπόλοιπη συμφωνία, ώστε αυτή να είναι σε θέση να τοποθετηθεί συναφώς έχοντας πλήρη επίγνωση της καταστάσεως και ανεξαρτήτως των συζητήσεων επί της ουσίας της διαφοράς.

22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η συνολική συμφωνία φιλικού διακανονισμού μεταξύ της αιτούσας και της παρεμβαίνουσας δεν ευδοκίμησε δεν αρκεί, αυτό καθεαυτό, για να συναχθεί ότι υπήρξε αμφισβήτηση ως προς το ποσό των δυναμένων να αναζητηθούν εξόδων ή ως προς την εκκαθάρισή τους υπό την έννοια του άρθρου 170, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

23 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η υπό κρίση αίτηση είναι απαράδεκτη και όσον αφορά την παρεμβαίνουσα.

24 Κατά συνέπεια, ελλείψει αμφισβητήσεως σχετικά με τα δυνάμενα να αναζητηθούν έξοδα πριν από την υποβολή της υπό κρίση αιτήσεως καθορισμού των δικαστικών εξόδων, η αίτηση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

25 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

26 Δεδομένου ότι η αιτούσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδά της καθώς και στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

27 Δεδομένου ότι το EUIPO δεν υπέβαλε αίτημα σχετικά με τα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας, πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση καθορισμού των δικαστικών εξόδων ως απαράδεκτη.

2) Η Bodegas Altún, SL φέρει τα δικαστικά έξοδά της σε σχέση με την παρούσα διαδικασία καθώς και τα έξοδα της Codorníu, SA.

3) Το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) φέρει τα δικαστικά έξοδά του σε σχέση με την παρούσα διαδικασία.

Λουξεμβούργο, 21 Ιουλίου 2020.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
D. Spielmann